

אנוק נסיכת השלג

הנס ווילהלם

רחוק, רחוק בצפון, שם איפה
שנושבת הרוח הצפונית,
נמצאת ממלכת קרח ושלג
הקרויה ארץ הצפון.
בארמון גדול חי מלך עצום,
דוב הקוטב, עם שלוש בנותיו
אקי, טאקי ואנוק.

אנוק הייתה הבת הצעירה וכמובן גם נסיכה דובת הקוטב הקטנה ביותר ואחיותיה התגרו בה כל הזמן. אנוק רצתה מאוד להשיב, אך הייתה ביישנית ולא ידעה מה להגיד. אז פשוט שתקה.

"גבירותי!" היה אומר טוק-טוק, השחף המלכותי "לא תהיו לעולם מלכות אם תתנהגו באכזריות כזו לאנוק" "שטויות. אהיה מלכה" נהמה אקי. "לא, אני אהיה מלכה" התעקשה טאקי. "אבא שלנו חכם מאוד" לחשה אנוק "אני בטוחה שהוא יבחר את הראויה ביותר בינינו, להיות המלכה הבאה."

"אכתוב לו שיר נהדר" התגאתה אקי.
"אזמר לו זמירות נהדרות" אמרה טאקי.

"מה אעשה" חשבה אנוק "אני מתביישת
לדקלם או לשיר לפני כולם.
אולי במקום זאת אדוג לו דג."

בוקר אחד, טוק-טוק אסף את כולם כדי
שיקשיבו להודעת המלך.
"הלילה" הוא קרא "המלך יבחר את
המלכה הבאה. הוא יבחר את הבת
שתראה לו את מירב אהבה ונאמנות."

אבל אנוק מעולם לא דגה דגים. היא ניסתה כל היום ללא הצלחה. היא כבר רצתה לוותר כשפתאום שמעה רעש במים. היא הושיטה את כפה למים הקרים ודג זהב גדול קפץ ישר לידיה. הוא ניסה להתחמק, אבל היא החזיקה אותו חזק בין כפותיה.

בשמחה היא התחילה לצעוד אל הארמון. היא הייתה כה גאה מהמתנה הנפלאה ששכחה להסתכל לאן היא הולכת ו...

"בום!!"

אנוק נפלה לתוך בור עמוק בקרח.
צדי הבור היו תלולים וחלקים והיא
לא יכלה לטפס החוצה.
פתאום שמעה קולות מעליה.
"אנא, עזרו לי לצאת!" היא קראה.
"ראו מי כאן" אמרה אקי "אחותינו
היקרה. בוודאי נעזור לך.
ראשית כל תגישי לנו את הדג ואז
נוציא אותך."

אבל טוק-טוק גייס כמה שועלים מלכותיים
והוציא אותה מהבור.
"מהרי אנוק. רוצי לארמון" אמר "המלך
ממתין לך."

אנוק הושיטה להן את הדג אך הן
מיד עזבו אותה ורצו משם עם הדג
בידיהן.
לולא טוק-טוק ששמע את קריאתה
אנוק הייתה קופאה בבור קרח עמוק.

בארמון אקי קראה את השיר שלה:

אבא יקר, אני אוהבת אותך
יותר מדגיגים מרוחים בדבש
אני אוהבת אותך בכל הלב
כי אתה גדול וחזק.

ואחריה שרה טאקי

אבא דוב, אבא דוב
אני אוהבת אותך ממש
פרוותך לבנה ורכה
וזרועותיך חזקות כל כך

המלך נהנה מאוד.
"אבא" אמרה אקי "כדי להראות לך את
אהבתנו, הבאנו לך את הדג היפה במתנה."

"עכשיו תורך, אנוק" אמר המלך
"מה רצית להגיד לי?"
אנוק יצאה בזהירות קדימה. היא הייתה
מרוגשת מאוד וגרונה ניחר.
"אני.. אני.. אוהבת אותך, אבא" לחשה.

"וזה הכל?" נהם המלך "זה ולא יותר?
אנוק, פגעת בי קשות. אחיותיך תהינה
שתיהן מלכות ארץ הצפון אך אותך אינני
רוצה לראות יותר. עזבי מיד את
הארמון!"

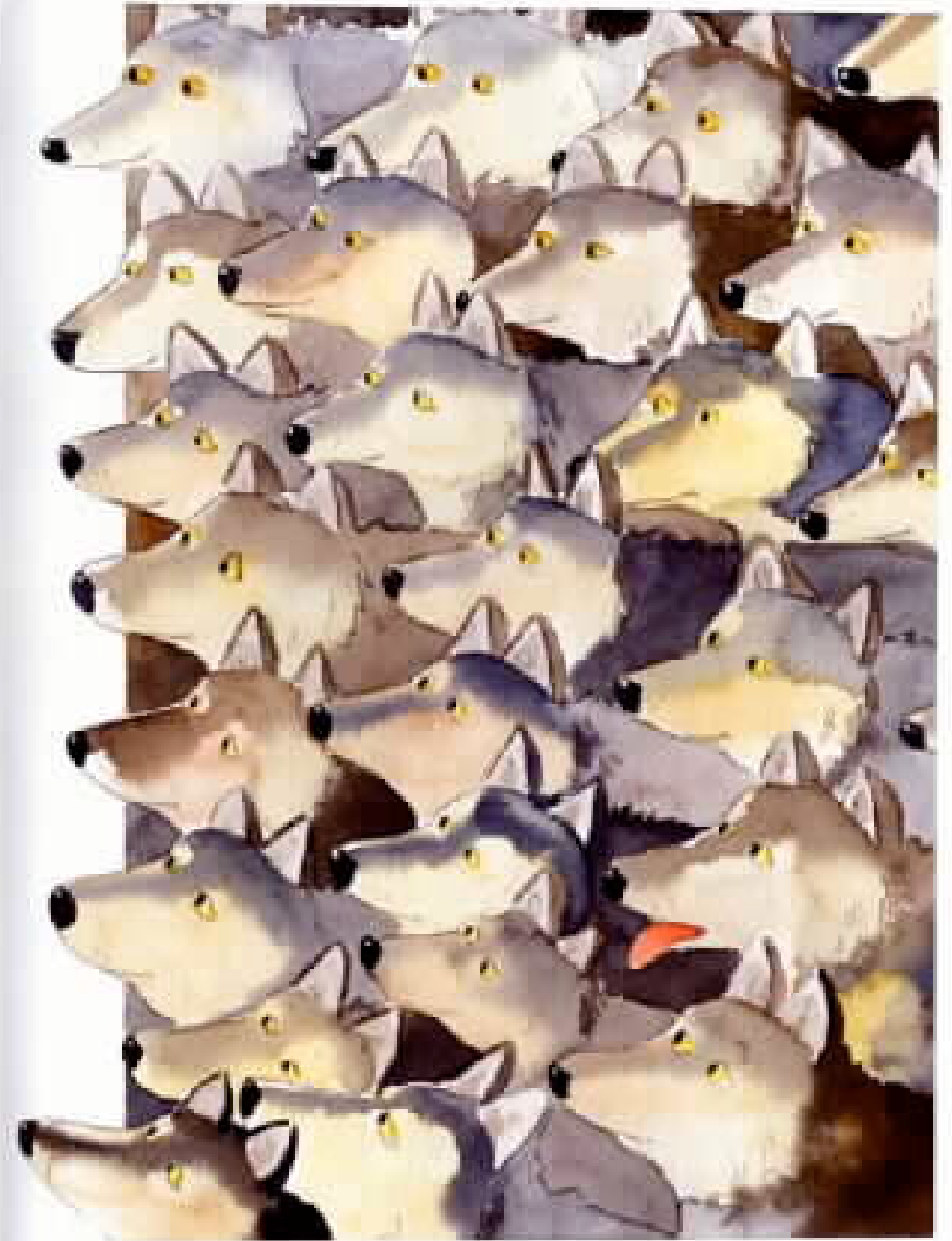
מהר מאוד נרדמו שניהם.

בדמעות בעיניה ברחה אנוק מהארמון. היא
רצה דרך שדות השלג, אגמים קפואים והרי
קרח.
כשלא היה לה יותר כוח ולא דמעות לבכיה
היא נשכבה לישון.
פתאום שמעה יללה שקטה. שם, רועד בשלג,
עמד גור זאבים.
"הי, קטן" אמרה אנוק "גם אתה הלכת
לאיבוד? בוא תתחבק אלי, אני אחמם אתך."

למחרת, כשאנוק והגור התעוררו, ראו שני זאבים שעמדו לידם.
"מי את? ואיך נוכל להודות לך, שהצלת את חייו של בנו?" שאלו.
בביישנות מה סיפרה להם אנוק על ארץ הצפון ואיך אביה גירש אותה. ובדיוק כשגמרה לספר הסתובבה ו...

.. היא לא האמינה. מאה זוגות עיניים הסתכלו עליה. מאה זוגות אוזניים הקשיבו לסיפורה.
"הישארי אתנו, אנוק" ביקשו הזאבים
"תישארי כמה שרק תרצי."

ויום אחד ראתה אנוק שחף צנום שישב
על סלע.
"טוק-טוק, האם זה אתה?"
"אנוק!" קרא השחף "אני כל כך שמח
שמצאתי אותך.

חיפשתי אתך הרבה זמן. אבא
שלך זקוק לך. כשאחיותיך נעשו
למלכות הן זרקו אותו מהארמון."

ואנוק נשארה עם הזאבים. הם לימדו אותה
לרוץ ולצוד ולשחק בשלג. כל יום הגור
נעשה גדול יותר וכך גדלה גם הידידות
שלהם.

"מהר, הובל אותי לאבי" ביקשה אנוק.
הם מצאו את מלך דוב הקוטב במערה חשוכה. הוא
הזדקן ונחלש ובקושי יכול היה לעמוד על רגליו. אך
כשראה את אנוק דמעות זלגו מעיניו והוא חיבק אותה
חזקה.

"אנוק יקרה" קרא "אחיותיך הרסו את הממלכה.
ואני נהגתי באכזריות כלפיך וגירשתי אותך. האם
תוכלי לסלוח לאביך הזקן?"
"אבא" ענתה אנוק "אני אוהבת אותך. ידידי ואני ניקח
אותך הביתה."

אנוק יחד עם אביה ועם כל להקת הזאבים יצאו לארץ
הצפון ולארמון המלכותי.
שומרי השער שמחו כשראו אותם ונתנו להם להיכנס.
הם זכרו היטב את המלך הטוב ואת אנוק.

כשאקי וטאקי ראו את אנוק קראו "צאי מיד! זה
הארמון שלנו."
אבל אנוק כבר לא פחדה מאחיותיה. חייה עם
הזאבים עשו אותה חזקה ובטוחה בעצמה. היא
נתנה שאגה כזו שאקי וטאקי התחילו מיד לברוח.
הן עזבו את הארמון ולא ראו אותן יותר.

"ארץ הצפון שוב חופשית" קראו כולם.
"אל תביטו עלי" אמרה אנוק "אני
שמחה שאבא שלי הוא שוב המלך."
"לא, אנוק" הפסיק אותה המלך "את
עכשיו המלכה. הראית לנו כמה טובה
וחכמה נעשית. תהי מלכה נפלאה."

נשמעה קריאת שמחה
"הידד מלכה אנוק שלנו!
הידד!!"

ואמנם אנוק הייתה מלכה
טובה וחכמה והביאה שלום
ואושר לממלכת הצפון.